

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 1 grudnia 2020r.,

w sprawie **A. G.**

oskarżonego o czyn z art. 200§1 k.k.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w T. z dnia 30 stycznia 2020r., sygn. akt IX Ka (...),

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 21 marca 2019r., sygn. akt VIII K (...)

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

postanowił:

- 1) oddalić skargę,
- 2) kosztami postępowania skargowego obciążyć oskarżonego.

UZASADNIENIE

Skarga obrońcy oskarżonego nie jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 437§2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439§1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości.

Powiązanie tego przepisu z treścią art. 539a§3 k.p.k., w którym wymieniono podstawy tego środka zaskarżenia, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się wyłącznie do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. lub też

konieczne jest przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (*vide*: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018r., sygn. akt I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017r., sygn. akt IV KS 6/16). Z powyższego wynika również, że uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno jednoznacznie wskazywać, która z przesłanek określonych w art. 437§2 k.p.k. była podstawą uchylecia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia zaskarżonego skargą wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy w całości podzielił argumentację zaprezentowaną w apelacjach prokuratora i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej (pkt 3.1 uzasadnienia wyroku).

W takiej sytuacji oczywistym jest, że nie ma możliwości ani zmiany wyroku – wobec ograniczeń wynikających z reguły *ne peius* – ani jego utrzymania w mocy – skoro nie podziela się zapatrywań sądu I instancji.

Jak wskazano to już wyżej, postępowanie skargowe ma na celu kontrolę orzeczenia kasatoryjnego, ale jedynie formalną – stwierdzającą wystąpieniem przesłanek wymienionych w art. 437§2 k.p.k. W ramach tego postępowania nie można natomiast analizować prawidłowości wnioskowań i ocen dokonanych przez sąd odwoławczy, które doprowadziły go do konstatacji o zasadności apelacji. Tymczasem obrona w swej skardze w istocie nie kwestionuje owej sfery formalnej, podnosi natomiast, że Sąd Odwoławczy dokonał „*błędnej oceny materiału dowodowego*”. Nie jest to jednak materia, która może być badana przez Sąd Najwyższy w postępowaniu skargowym.

W świetle powyższego skarga nie mogła być uznana za zasadną.

Z przytoczonych wyżej względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.